

„Domen, pridig imamo v cerkvi dovolj“, opomnil je pikro Žarko.

„Domen“, oglasil se je Miloš, „tako govori le — osel.“

In Domen je odšel. Zunaj pa je bilo tema. Črtomir je naredil dobro opazko za odhajajočim, siknivši: „Mračnjak!“ — „Nazori temnega srednjega veka“, dodal je nekdo. Mi pa smo se vrnili v razsvetljeno dvorano, da se posvetujemo dalje. In prvo, kar se je sedaj govorilo, je bilo, da je Zorán izpregovoril zopet znamenite besede: „Pobratimi, ne bodimo tako ozkosrčni kot naš ubogi Domen! Čistemu je vse — čisto! In mi smo čisti.“

„Well roared, lion“¹⁾, zavpil sem jaz.

Pri posvetovanju smo sklenili, da pojdejo trije tovariši: najelegantnejši in najlepši, vabit znane družine, da nas počasté s svojo navzočnostjo o plesnih večerih. Izvolili smo v ta vabilni odsek Žarka, Zorána in Milislava. V par dnevih je bilo vse objavljeno. Povsod so jih sprejeli z največjo prijaznostjo; navabili so petnajst gospodičen. Jedna je bila odveč, ker je nas ostalo, ko je Domen odšel, le še štirinajst. Radi bi se je bili iznebili, toda nismo vedeli kakó. Zakaj vse so prišle tako rade, in vsaka bi bila razžaljena, ako bi ji bili odpovedali. Zmenili smo se tako, da bo Žarko, ki je v tem najspretnejši, vedno dve zabaval ter med odmorom vodil po plesišču. Sicer je pa bil isti Žarko že kar naprej razdelil naše uloge, to se pravi, določil vsakemu, kateri gospodični naj se približa ter jo zabava prvi večer, in sicer iz tehtnega vzroka, da ne bi stali kot okameneli v kakšnem kotu ter se gledali kot divje zveri ter tako napravili slabega vtiska takoj pri prvem plesu. Meni je bil napovedal to-le:

„Ivan, ti znaš poljsko. Pri Malčevih, kjer smo dobili dve domači gospodični, stanuje tudi neka Poljakinja, ki ume le poljsko. Izrekla je

željo, da bi se tudi ona vdeleževala naših plesov. Povabili smo jo torej in sedaj bo tvoja naloga, da jo zabavaš, kakor veš in znaš.“

Zares častna naloga! Komaj sem čakal usodepolnega večera, ko bi imel pokazati, sem-li za med svet, znam-li zabavati krasni spol ali ne? Pričakoval pa sem večera tudi še zato tako težko, ker sem imel prvič govoriti v divnozveneči poljščini, in to ne s kakim poljskim židom, marveč z gospodično, in gotovo čarobno lepo. Nekoliko me je pa le tudi skrbelo, kako pojde razgovor, zakaj osmešiti se in to pred slovansko gospodično, ne, rajši v smrt! Brzo sem torej preletel vso Výmazalovo poljsko slovnico, ki sem jo bil proučil že o velikih počitnicah, in zopet sem vzel v roke Mickiewicza, največjega poljskega pesnika, da bo kaj tvarine za razgovor.

Slednjič je le prišel zaželeni večer, in sicer je bila sredo. To je bil jedini dan, v kateri nam je bilo mogoče dobiti čitalnično dvorano (zakaj tam so se vršili naši plesi), ob vseh drugih dnevih so plesali drugi; ob sobotah trgovski pomočniki, ob nedeljah čitalnični udje, jeden večer osmošolci, zopet drug večer realci itd. Pa še lepo smo morali prositi predsednika, da nam je dovolil! Sevé, razsvetljavo, klavir, slugo, ki bo za nami pometal, plačamo sami. Klavir so nam dali slabši. Baš prav, saj tudi igralec ni bil najboljše vrste. Iztaknili smo namreč nekega priletnega orgljavca, ki hodi orgljat po cerkvah, kjer ni organista, pa tudi klavir igrat po plesiščih, če je treba.

Ob sedmih se je imelo začeti. O pol smo mi bili zbrani že vsi ter pričakovali, kdaj pripeljejo gospe matere svoje gospice hčerke. Nekateri so bili v silni zadregi, ki se jim je brala tudi z obraza. Tako n. pr. Penko, ki je ves razburjen vpraševal Žarka: „O čem naj pa govorim z gospodično?“ — „O vremenu!“ dobil je v odgovor.

(Dalje.)

¹⁾ Dobro si zatulil, lev! Opomba priobčevaljeva.

Pevčev poklic.

Na brzih krilih drobnih ptic,
V vonjivem jutru prerojen,
Zamaknjen v raj nedolžnih lic,
Strmèč v večera tihi sèn,
S trpečim bratom sam trpeč,
Za domovino v roki meč,
V trpljenji mož, v ljubezni zvest,
Za radost rahel in bolest
Vsekdar naj pevec duše vneta
Zemljanom kaže vzore svete.

Anton Medved.